

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobců a) **Zemědělského družstva Bavoryně**, sídlem Bavoryně 80, 267 51 Bavoryně a b) **J. M.**, bytem tamtéž, zastoupených Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 39, Praha 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013, č. j. 104096/2013/KUSK, o neustanovení mysliveckého hospodáře,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013, č. j. 104096/2013/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Hořovice ze dne 6. 5. 2013, č. j. MUHO 8127/2013, **se zrušují** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **18.729,20 Kč** k rukám jejich právního zástupce Mgr. et Mgr. Václava Sládka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hořovice ze dne 6. 5. 2013, č. j. MUHO 8127/2013. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce a) jako uživatele honitby na ustanovení žalobce b) mysliveckým hospodářem v honitbě č. 12 ZD Bavoryně (dále jen „honitba“).

Žalobci nesouhlasili s tím, že správní orgány zamítly návrh uživatele honitby na ustanovení žalobce b) mysliveckým hospodářem, protože nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Správní orgány dle žalobců nesprávně dovodily, že mají-li právo při posuzování bezúhonnosti

mysliveckého hospodáře vyžádat si dle ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, opis z jeho Rejstříku trestů, pak je tím myšleno uplatnění stejného pravidla při posuzování bezúhonnosti jako u myslivecké stráže dle ustanovení § 12 odst. 5 zákona o myslivosti. Žalobci připomněli, že odsouzení žalobce b) bylo zhlazeno, proto se na něj ve smyslu ustanovení § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, hledí, jako by odsouzen nebyl. K zhlazení v jeho případě došlo uplynutím doby, a jestliže nespáchal žádné přestupky na úseku myslivosti, je ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti osobou bezúhonnou. Pokud správní orgán prvního stupně a žalovaný k zhlazení odsouzení nepřihlídl, překročili zákon, neboť na žalobce b) měli hledět jako na kandidáta bezúhonného ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti. Toto ustanovení přímo odkazuje na ustanovení § 12 odst. 4 téhož zákona, vztahujícího se k podmínkám pro ustanovení myslivecké stráže. Přitom podmínky bezúhonnosti u myslivecké stráže jsou zpřísněny ustanovením § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, kde je pro mysliveckou stáž stanoveno, že k zhlazení odsouzení dle trestního zákona se nepřihlíží. Pokud by podle tohoto ustanovení mělo být postupováno i v případě mysliveckého hospodáře, zákon by tak stanovil. Žalobci také odkázali na důvodovou zprávu k novele zákona o myslivosti č. 59/2003 Sb., podle níž myslivecký hospodář není oproti myslivecké strážní veřejným činitelem, a proto je nesprávné, pokud by pro něj byla uplatňována stejná kritéria. Navíc Policie ČR provádí šetření zejména spolehlivosti a bezúhonnosti uchazečů o zbrojní průkaz ve smyslu zákona o zbraních a střelivu, není dán důvod, aby byl myslivecký hospodář stejné proceduře podroben dvakrát. Z uvedených důvodů žalobci navrhovali zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že pro mysliveckého hospodáře platí stejná kritéria bezúhonnosti jako pro mysliveckou stráž a k zhlazení odsouzení se nepřihlíží, jak plyne ostatně i ze skutečnosti, že bezúhonnost se dokládá opisem z rejstříku trestů, ve kterém jsou uváděna i zhlazená odsouzení, a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 12. 4. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně žádost žalobce a) na ustavení žalobce b) mysliveckým hospodářem honitby. Správní orgán prvního stupně si vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů, v němž bylo vedeno odsouzení žalobce rozsudkem Okresního soudu v Berouně s poznámkou, že odsouzení bylo zhlazeno dne 23. 4. 1991.

Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2013 správní orgán prvního stupně zamítl návrh na ustanovení žalobce b) mysliveckým hospodářem v honitbě. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce b) nesplňuje podmínku bezúhonnosti dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 12 odst. 4 zákona o myslivosti nestanoví žádné časové omezení, po kterém by již spáchaný trestný čin nebyl zohledňován. Dále poukázal na ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti, podle kterého si k ověření bezúhonnosti vyžádá správní orgán opis z rejstříku trestů, nikoliv pouze výpis. Pokud tedy

opis z rejstříku trestů obsahuje záznam, že dotyčná osoba spáchala úmyslný trestný čin, pak nemůže být ustanovena mysliveckým hospodářem, neboť nesplňuje podmínku bezúhonnosti.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Skutkové okolnosti nebyly mezi účastníky řízení sporné. Žalobce byl odsouzen pro úmyslný trestný čin rozsudkem Okresního soudu v Berouně, dle opisu z evidence Rejstříku trestů je jeho odsouzení zahlazeno. Spornou otázkou je otázka právní, a to zda u něj byla splněna podmínka bezúhonnosti dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře.

Pro posouzení sporné právní otázky jsou podstatná následující ustanovení zákona o myslivosti.

Podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, ve znění zákona č. 124/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, účinného od 1. 7. 2008, je mimo jiné předpokladem pro zastávání funkce mysliveckého hospodáře *bezúhonnost* osoby s odkazem na ustanovení § 12 odst. 4 (jedná se o ustanovení, které se vztahuje k ustanovení myslivecké stráže a podle něhož za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona), s dovětkem, že k uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky). Podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti *orgán státní správy myslivosti, který rozhoduje o ustanovení mysliveckého hospodáře, si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 1 písm. c) vyžádá podle zvláštního právního předpisu opis z evidence Rejstříku trestů* (v elektronické podobě).

Ke splnění podmínky bezúhonnosti je také třeba předložení čestného prohlášení, jímž fyzická osoba prokáže, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona s tím, že k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.

Bezúhonnost jako podmínka pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře je tedy definována odkazem na bezúhonnost stanovenou pro mysliveckou stráž. I pro ověření podmínky bezúhonnosti je správní orgán rozhodující o ustanovení myslivecké stráže oprávněn podle ustanovení § 12 odst. 5 cit. zákona vyžádat si *opis* z evidence Rejstříku trestů (rovněž v elektronické podobě). Přitom je v ustanovení § 12 odst. 5 věty druhé cit. zákona

výslovně stanoveno, že *při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona* (s odkazem na ustanovení § 69 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon).

Pro úplnost soud uvádí, že bezúhonnost osoby je rovněž posuzována pro účely vydání loveckého lístku. Bezúhonnost podle ustanovení § 47 odst. 3 písm. d) zákona o myslivosti je také definována s odkazem na ustanovení § 12 odst. 4, ovšem s tím rozdílem, že podle ustanovení § 47 odst. 4 zákona o myslivosti *orgán státní správy myslivosti, který vydává lovecké lístky, si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 3 písm. d) vyžádá podle zvláštního právního předpisu výpis z evidence Rejstříku trestů*. Dále je shodně jako v ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti stanoveno, že ke splnění podmínky bezúhonnosti je také třeba předložení čestného prohlášení, jímž fyzická osoba prokáže, že na úseku myslivosti jí nebyla pravomocně uložena sankce za spáchání přestupku podle zákona o přestupcích, ani jí nebyla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona s tím, že k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.

Předchozí právní úprava zákonných předpokladů pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře účinná do 30. 6. 2008 byla poněkud odlišná. Zákonem č. 59/2003 Sb. byla s účinností od 28. 2. 2003 novelizována i ustanovení týkající se mysliveckého hospodáře. Nejenže bylo nově stanoveno, že k prokázání bezúhonnosti se dle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti předloží pouze výpis z evidence Rejstříku trestů [tedy nikoli opis, jako dosud dle ustanovení § 12 odst. 5, ve spojení s ustanovením § 35 odst. 6 zákona o myslivosti, ve znění do 27. 2. 2003, a jako následně dle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti, ve znění účinném od 1. 7. 2008], zároveň bylo v § 35 odst. 6 zákona o myslivosti zakotveno, že pro ustanovení mysliveckého hospodáře platí obdobně ustanovení § 12 odst. 3, tedy nikoli i ustanovení § 12 odst. 4 až 6, jako tomu bylo do 27. 2. 2003. K této novelizaci byla vydána právě ta důvodové zpráva, na kterou žalobce odkazuje a která hovořila o tom, že myslivecký hospodář není veřejným činitelem jako myslivecká stráž, a je proto nesprávné, aby byla uplatňována stejná kritéria při jejich výběru.

Tento úmysl zákonodárce odlišit podmínky pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře a do funkce myslivecké stráže již v důvodové zprávě k další novelizaci ustanovení § 35 zákona o myslivosti vyjádřen nebyl. Důvodová zpráva k zákonu č. 124/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, v části týkající se novelizace některých ustanovení zákona o myslivosti zmiňovala legislativně technickou úpravu (zjevně související s možností předávání žádostí i výstupů z evidence Rejstříků trestů v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup) ve vztahu k novelizovaným ustanovením § 35 a § 47 zákona o myslivosti, pouze zmínila povinnost orgánu rozhodujícího dle ustanovení § 35 zákona o myslivosti vyžádat si opis z evidence Rejstříku trestů pro prověření bezúhonnosti ve vztahu k funkci mysliveckého hospodáře, zatímco pro posouzení podmínky bezúhonnosti pro vydání loveckého lístku hovořila o povinnosti vyžádat si výpis s evidence Rejstříku trestů. Ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti (tedy včetně odkazu na ustanovení § 12 odst. 4 téhož zákona) novelizací nikterak dotčeno nebylo.

Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti je „uživatel honitby povinen navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení mysliveckého hospodáře. Předpokladem pro zastávání této funkce je, že navržená osoba je bezúhonná, (§ 12 odst. 4); k uloženým pokutám za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky“. Podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o myslivosti si „Orgán státní správy myslivosti, který rozhoduje o ustanovení mysliveckého hospodáře, si k ověření bezúhonnosti podle odstavce 1 písm. c) vyžádá podle zvláštního právního předpisu opis z evidence Rejstříku trestů“. Podle ustanovení § 12 odst. 4 zákona o myslivosti se „za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona“.

Z výše uvedeného je jasné patrné, že zákon o myslivosti se po novelizaci provedené zákonem č. 124/2008 Sb. stal v otázce bezúhonnosti mysliveckého hospodáře nekonzistentním, když na jednu stranu obsahuje v ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) odkaz pouze na ustanovení § 12 odst. 4 (a nikoli rovněž na ustanovení § 12 odst. 5, které výslovně uvádí, že se k zahlazení odsouzení nepřihlíží), ale na stranu druhu nahradil požadavek na výpis z rejstříku trestů požadavkem na opis z rejstříku trestů, který se napříč právním řádem používá jen tehdy, je-li posuzována bezúhonnost bez ohledu na případné zahlazení odsouzení (jako např. u myslivecké stráže). V této souvislosti soud připomíná, že právě uvádění zahlazených odsouzení je informace, která především odlišuje opis z rejstříku trestů od výpisu z něj.

V projednávané věci se tak střetávají dvě interpretace této inkonzistence zákona. Žalobce zastává názor, že z pouhého nahrazení výpisu z rejstříku trestů opisem, nelze dovodit, že by se podmínka stanovená pro mysliveckou stráž v ustanovení § 12 odst. 5 zákona o myslivosti nově vztahovala i na mysliveckého hospodáře přes absenci výslovného odkazu na toto ustanovení v § 35 téhož zákona. K tomu žalobce rovněž poukázal na to, že předmětná novela byla pouze technickou novelou vycházející ze změny zákona o rejstříku trestů. Nahrazení výpisu opisem by tak z pohledu žalobce (byť takto výslovně neargumentuje) představovalo spíše nedopatření, ze kterého není možné vyvozovat dalekosáhlé závěry. Žalovaný naproti tomu opírá svou argumentaci právě o skutečnost, že se bezúhonnost nově dokládá opisem z rejstříku trestů, který by nemělo smysl vyžadovat, pokud by se i nadále mělo přihlížet k zahlazení odsouzení.

Soud po zvážení výše uvedené argumentace a legislativního vývoje právní úpravy zákona o myslivosti dospěl k závěru, že argumentace žalovaného neobstojí. Podle ustanovení § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, který skrze odkaz v ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) téhož zákona platí i pro mysliveckého hospodáře, se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje (mimo jiné) ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Toto ustanovení představuje obecné pravidlo, které je nutné použít u všech ostatních právních předpisů požadujících bezúhonnost, leda by tyto předpisy výslovně stanovily jinak. V případě zákona o myslivosti tak výslovně stanoví ustanovení § 12 odst. 5 u myslivecké stráže. Jedná

se tedy o výjimku z obecného pravidla, která musí být (jako každá výjimka) vykládána restriktivně. V případě ustanovení § 35 je v souvislosti s bezúhonností odkazováno pouze na ustanovení § 12 odst. 4, a nikoliv rovněž na ustanovení § 12 odst. 5, a tato skutečnost je pro soud rozhodující. Pokud by totiž zákonodárce měl v úmyslu vrátit úpravu bezúhonnosti mysliveckého hospodáře zpět před rok 2003, mohl tak nepochybně učinit např. tím, že by do ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti doplnil vedle odkazu na ustanovení § 12 odst. 4 rovněž odkaz na ustanovení § 12 odst. 5 téhož zákona, což se však nestalo.

Žalovaný dovozuje zpřísnění podmínky bezúhonnosti pouze z požadavku na opis z trestního rejstříku (§ 35 odst. 2 zákona o myslivosti), zavedeného novelizací zákona o myslivosti v roce 2008, což soud nepokládá za správné. Je nezbytné připomenout, že zákonem č. 124/2008 Sb., došlo primárně ke změně úpravy zákona o rejstříku trestů, jejímž cílem bylo zjednodušení procesu získávání údajů z rejstříku trestů, což ostatně výslovně deklaroval zástupce předkladatele, ministr spravedlnosti, při projednávání návrhu zákona v Poslanecké sněmovně, když uvedl, že *„Tato novela přináší sice drobnou, ale hodně důležitou skutečnost, kdy ve chvíli, kdy občan je účastníkem správního řízení a je povinen předložit výpis z rejstříku trestů, dnes musí podstoupit ono martýrium a výpis z rejstříku trestů získat, opatřit a pak jej předložit příslušnému správnímu orgánu. Naším cílem je, jak jsem řekl, vytvořit přívětivý Rejstřík trestů a toto odstranit. Do budoucnosti tak, pokud tuto novelu přijmeme, již občané nebudou muset žádat o výpis z rejstříku trestů, aby jej opatřovali pro jiný správní orgán, pro jinou složku státu, ale Rejstřík trestů bude povinen sám zaslat výpis z rejstříku trestů příslušnému správnímu orgánu na základě žádosti tohoto správního orgánu. Jinými slovy, chceme tím zkomfortnit vztah občan-stát a nenutit občana, aby do budoucnosti při správním řízení dokládal dokumenty, které si správní orgán sám může opatřit, protože si je opatřuje pouze od jiné organizační složky státu“*. Tomuto záměru pak odpovídala novelizace několika desítek zvláštních předpisů, která dala správním orgánům možnost a povinnost si příslušné výpisy či opisy opatřovat z vlastní iniciativy. V důvodové zprávě k návrhu zákona ani ve stenografických záznamech z jednání Poslanecké sněmovny nelze nalézt jedinou zmínku o tom, že by zákonodárce zamýšlel změnit (zpřísnit) podmínku bezúhonnosti pro myslivecké hospodáře (ve vztahu k zákonu o myslivosti se při projednávání návrhu diskuse nevedla – ostatně návrh byl projednáván pouze ve výboru ústavněprávním, a nikoliv např. ve výboru zemědělském, kam problematika myslivosti obecně spadá). Dovození zpřísnění úpravy bezúhonnosti touto novelou tak postrádá dostatečnou oporu nejen v samotném textu zákona (jak bylo uvedeno výše), ale nemá ani žádné opory v okolnostech přijetí zákona č. 124/2008 Sb. Skutečnost, že zákonodárce stanovil pro mysliveckého hospodáře nově povinnost správního orgánu vyžádat si opis z rejstříku trestů, je tak spíše nedopatřením, které však nebrání řádnému fungování zákona, jelikož i „běžnou“ bezúhonnost je z opisu z rejstříku trestů možné zjistit.

Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že pravomocně odsouzený pachatel úmyslného trestného činu navržený na ustanovení mysliveckým hospodářem splňuje podmínku bezúhonnosti podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, jestliže jeho odsouzení bylo zahlazeno podle ustanovení § 69 trestního zákona resp. podle ustanovení § 105 trestního zákoníku. Ustanovení § 12 odst. 5 věty druhé zákona o myslivosti se na mysliveckého hospodáře nevztahuje. Správní orgány obou stupňů tak v projednávané věci pochybily, když nezohlednily zahlázení odsouzení

žalobce b) a jejich závěr, že žalobce b) nesplňuje podmínku bezúhonnosti, tak nemůže obstát.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s. a zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a zohlednil zahlázení odsouzení žalobce b) při posuzování otázky, zda žalobce b) splňuje podmínku bezúhonnosti nutnou pro ustanovení mysliveckým hospodářem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 18.729,20 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], snížené o 20 % (§ 12 odst. 4 téže vyhlášky) za každého ze žalobců, ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2.209,20 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 2 x 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová